

EL LLENGUATGE

30/IX/1976

Ni de bon tros

La forma adverbial menys correspon, en bon català, a la del castellà «menos», molt introduïda, com se sap, en el nostre llenguatge col·loquial. Però encara que aquest barbarisme no se'ns hagués introduït, el nostre menys coneixeria, sens dubte, un ús força més escàs que no pas «menos» en castellà, ja que moltes de les oracions que resollem usualment amb aquesta forma («menos»), en una expressió genuïna i espontània es resolten, en català per mitjà dels conjunts no tant, no tan i més poc: No m'agrada. No era tan interessant. Encara costa més poc.

No és gens estrany, altrament, que la forma «menos» hagi originat tot un seguit de locucions i frases fetes per a les quals el nostre menys no n'ha creades d'equivalents. Sens dubte hi ha una interrelació entre aquesta poca tendència a l'ús de menys i la seva escassa capacitat productiva en el camp de les locucions. Per tant, quan calgui traduir un text del castellà, o bé quan tinguem mentalment presents aquestes locucions castellanes formades amb l'adverbi «menos», cal anar amb compte a no tirar pel carrer del mig i traduir-les literalment, amb que s'obtenen expressions formades per mots certament ben catalans, però el conjunt dels quals traeix la supeditació a una altra llengua. El cas que ara ens suscita aquest comentari és el de «ni mucho menos». ¿Es que en podem admetre la traducció literal, que trobem a cada pas: «ni molt menys»? No, saltres creiem que no, que és un calc inadmissible. I cada cop que hi topem, la substituïm per ni de bon tros que ens sembla la solució més adequada: No guanyo tants diners, ni de bon tros. No esperàvem aquest resultat, ni de bon tros. No ens veiem, ni de bon tros, tan sovint com deia.

ALBERT JÀNE